

3 грудня 2017 року минуло чотири місяці, як помер Кузишин Роман Олексійович. З ініціативи його дочки Ганни у Гніздичівській школі відбувся шаховий турнір, присвячений пам'яті покійного Романа.

Здається, що тут такого – турнір як турнір: відбувся, згадали і на цьому все. Але за цим криється щось більше, глибше, що, можливо, не всі зможуть помітити і збагнути. Роман цей турнір заповів собі перед смертю, і як же треба любити шахи, щоб навіть в такі хвилини думати про них. Я бачив вже дуже багато шахістів, всяких, але таких фанатично закоханих у цю прекрасну, мудру гру, повірте, – одиниці. Це була людина, яка жила ними, дихала, яка вміла бачити цю гармонію і красу, яку містить вдало проведена партія. І цю любов до шахового мистецтва він проніс через усе своє життя. І це не просто слова. Роман довгий час був чемпіоном району, успішно грав по переписці, був у курсі усіх шахових подій свого часу. Навчитись так любити дуже важко, з цим треба народитись. Є така народна мудрість, що наскільки людина може щось любити, настільки вона і є людина! Це в повній мірі можна віднести до Романа.

Що стосується самого турніру, то перше місце зайняв Березовський Іван, друге – Пиріг Ігор і третє – Кобрій Андрій. З рук Ганни всі були нагороджені грошовими преміями і грамотами. Також багато теплих слів було сказано про Романа за поминальним столом, організованим дочкою. Та головним все ж таки є пам'ять про людину тих, хто знав Романа по життю. Нехай земля Вам буде пухом, шановний Романо Олексійовичу.

P.S. Як же все ж таки потрібно любити шахи, щоб сказати: “Зробіть по моїй смерті в пам'ять про те, що я так любив при житті, турнір з шахів. Це мій заповіт...”

Ігор ПИРІГ.